

TORNAI JÓZSEF

Hej, az öregség „költészete”!

*Mikor hirtelen fejbe taszít a fájás,
és a rövid sétákhoz is kell a bot,
vagy orvosnak panaszkodni talán más,
és az izzó nők iránt is közömbös vagyok
én, a Don Giovanni és Casanova?
Stafétát rendeznek nekem a betegségek:
alig gyógyul az egyik, már ott az új
nyavalya, lábgörcs táncával töltöm az éjjelt,
s gőgös, vén lelkem mégis kitartást tanul.*

*Már alig olvasok. Húsz perc után fáj a szemem,
a bal, a jobb évtizedekkel ezelőt kialakult.
Versem betűit még leütöm írógépemen.
A műsák tudják, melyikre mennyi jut.
„Ez mindent olvas”, mondták a társak régen,
ma bezzeg nem irigylük félvakságomat.
Jó, hogy van egy kis könyvtár agyam mélyében,
és néhány verssor, regényrészlet tisztán megmaradt,
ha erőltetem, sok szerző és cím nem kopik
el, bár a nyelvek egyre halványabban szólnak,
keresnem kell szótáram kincseit:
pedig franciák, angolok, németek mind enyémekek voltak.*

*Kínom hol ezt vagy azt a testrészt
rohanja meg, hogy hangosan kérdezem:
kilencven felé miért is okozna az vést,
ha egyik lábam vagy kezem nem volna többé eleven?
Mikor még erdőt, hegyet jártam, s folyók
voltak testvéreim esztendőkön át,
nem gondoltam, hogy húsz-harminc év, és csak totyogok
megragadva az ajtófélfák sorát.
Egyensúlyérzésem néha semmi, bármikor
fölbuktathat egy víg szőnyeg fodor.*

*Jaj, ha olyat kiálthatnék a vén korról egyszer, mint Füst Milán,
ifjúságomat talán fölcserélném könnyed
mozdulattal, s nem keseregnék dögéveim után.
De már csak az egyre hosszabb ijedtségek jönnek,
még jó, hogy a hiú számolgotást szégyellem.
Ahány van, pontosan annyi időm van még,*

*csak legyenek, akik szorítják széthulló ujjpereceimet,
és együtt sírnának mindnyájan, mennyi emlék
robbanna szívükbe, ha hirtelen elesnék.*

Dal az imádatról és a lélekről

*Míg valakit nem imád,
nem támad föl lelkem,
nem is lehet mostohább
bálványtól vesztetten.*

*Megélek magamban is,
nem tudtam a titkot:
hogy akiben nincsen is-
tenkép, az csak mormog.*

*Isten-képe kozmosznak
vagy egy másik lénynek:
szerelemnél nincs hosszabb,
fénylőbb földi ének.*

*Imádat az imádat:
valakit csodálva
lettem asszonyinak, lánynak
erdőgyújtó lángja.*

*Ki tudja ezt a titkot?
Benne él s nem érzi,
hogy amitől ég, boldog,
lélekként tetézi.*

Piros szoknyás emlék

*Szalárd alatt, Szalárd alatt
folyik el a Berettyó.
Ahogy szerettél, öleltél,
ma is méreg-ítató.*

*Piros pöttyös szoknyád gyújtott
a véremben rímeket.
De zöld szemed mélyén égett
az igazi örület.*

Roncsként...

*Roncsként élni tovább, most ez a dolgom,
mint szél tördelte ág magányos dombon.*

*Magam nem menthetem, az idő üldöz,
sárkányt egy szál selyem nem köt földhöz.*

*Olyan torz módra száll, hova lett a képe?
Nappalom is homály és csönd szövedéke.*

*De tudom, hogy amíg enged a sorsom,
lesz erőm holtomig is mosolyognom.*

GÉCZI JÁNOS

...szeretlek.

*Azt hiszem, ezen a reggelen
ugyanúgy figyeltem, mint a szél,
a nyílt vízről kiszaladó hullám, avagy a lehasadt part.
Úgy néztelek abban a ruhacsomóban,
ahogyan szemlél az ezeregy kék szem tekintetét magába fogadó
tenger.*

*Miként az, aki bőrává, mítosztól spermaszínű habbá,
vihar nyomta olaj- és szilfákkal benőtt földnyelvűvé vált maga is
elhagyatottan,
holott mindezek bennem gyűltek egybe,
hogy így lássalak meg téged,
ki valaha voltál.
Kedves.*

*Az oldott sóval, fénnel és fehérral átáztatott
vagonnyi kötömbök között
magányába hulltan
volt, egy kiszáradt tarackra felakadva.
A nyár szagát megőrizte,
de az ősztől szürkére fakulva már
bevert összeroskadva
a téli parton.*

*Két végzethez egyszerre tartozva
a víznek a határán és a szárazföldnek,*